

Joi, 23 septembrie 2010

Ce este astăzi o țară?

Prof. dr. Alexandru Ionescu

Unul dintre intelectualii autentici ai României – este vorba de Andrei Pleșu – se întreba, în paginile unui cotidian (mult mai plin de comentatori decât de Adevăr), Ce înseamnă țara, pentru că Domnia Sa a înțeles îndemnul Președintelui de a o iubi ca pe un impuls juvenil erotic, ca pe un schimb neîntrerupt de zâmbete, de ochi dulci și de ciupeli pe obraz, între oamenii ei. S-a oprit, în căutările sale filosofice, la un răspuns cu o definiție vădit incompletă: țara înseamnă românii, o simplificare convenabilă – în contextul politic de astăzi – celor care urmează moda de a murdări curajos și eroic pe cineva... deja și de mult împovărat de comportamente imorale! Și asta fără a nuanța subiectul, precum făcuse în Dilema (revistă unde gânditorul ne subliniază că ei nu muncesc), atunci când analizase misterul chemării minierilor la București... Ar fi fost fără rost să repet și eu, ca filosoful de care vorbesc, imprecățiile adresate de Președinte diferitelor categorii și bresle de români, pentru că lucrul acesta îl fac zilnic nenumărați palavragii plătiți de stăpâni imunzi, banalizând până la absurd lucruri cunoscute sau imaginate, împiedicând analiza lucidă și stârnind ura în direcții false. Cu toți doresc să distorsioneze importanța unor detalii sau a unor ineptii, care să conducă – pe această cale – la generalizarea exemplelor aduse de Zeus-ul tavernelor din Anvers. Medicii? Toți ca d-nul Brădișteanu – implicați în corupții de milioane de euro, toți ca acei care au lăsat să fie plimbați pacienți între spitale, până la moarte, malpraxisuri nenumărate și tragedia de la maternitatea Giulești... Profesorii? Corupți, chiulangi, oameni fără vocație, care scot tâmpiți pe bandă... pentru a spune, ca d-nul Patapievici (înainte de a ajunge la rangul de secretar de stat!) că întreg poporul român este o scârnavie... când de fapt este vorba de uscăturile inevitabile aflate în orice pădure! Divagații care ne sunt impuse pentru a ne risipi atenția și la adăpostul cărora remarcabilul nostru cărturar poate uita să spună, totuși, ce este țara, verificându-și afirmația că în România neantul este volubil.

Să încercăm atunci să definim singuri, în această privință, înțelesurile pe care le purtăm în suflet și în minte. Țara, în gândirea morală contemporană, este tărâmul pe care ne-am născut, unde păstrăm genele părinților noștri, încercând să le evidențiem pe cele bune și să le represăm pe cele scârbavnice și dăunătoare; este conexiunea și intersecția comuniunii noastre cu natura și cu oamenii care ne-au crescut cu grijă și sacrificii. Este locul unde avem obligații care ne definesc ca ființe gânditoare, muncitoare și etice – în primul rând, datoria de a răsplăti înzecit, cu afecțiune, tot ceea ce am primit.

Cele dintâi însușiri care ne formează caracterul, în contextul dragostei de țară – fără de care nu putem deveni cetățeni –, derivă din învățatul respectului față de muncă și de cinste, din prețuirea celor bătrâni și înțelepți, din asimilarea bunei-cuviințe și înțelegerea rolului meritului și al valorii. Din toate acestea trebuie să decurgă responsabilitatea și criteriile unei vieți democratice, care să ne poarte mai departe, în universul civilizației și al moralei. În niciun caz peregrinări în viață de tipul: pușcăriaș de drept comun, apoi înșelător, hoț și mai apoi om de afaceri, patron de presă și aspirant la stăpânire... pentru a da un exemplu de contrast; dar am putea vorbi și de consilieri ai președintelui (care, după ce-l slujesc, se întorc împotriva-i), de făcătorii de nimic, de oamenii-căpușă... Nu trebuie să ne simțim conaționali cu bandiții, cu corupții, cu idioții...! Aceștia nu sunt ai țării ci ai neantului.

Când avem conducători aleși de oamenii care prețuiesc valorile morale în care au crescut, atunci (și numai atunci!) țara – ca totalitate a ținuturilor care ne-au aparținut de veacuri, a obiceiurilor și moravurilor mereu îmbunătățite, a oamenilor a căror legături de sânge le simțim prin timp și a căror comunitate de idei și idealuri o împărtășim – este țărâmul pe care-l iubesc și despre care pot să spun: Aceasta este patria mea!

A iubi țara înseamnă să muncești pentru ea – de fapt pentru tine și ai tăi ... să gândești și să trudești fără preget ... să nu accepți salarii pe care bugetele cinstite nu le pot susține (sau care provin din jefuirea celorlalți), să fii intransigent când este vorba de dreptate și adevăr, să plătești societății peste ceea ce s-ar cuveni, ca un prinos de recunoștință.

Sunt mizerabili cei care profită de onestitatea oamenilor care-i înconjură și cei care – în loc să lupte cu caracterele corupte, pentru a le elimina (datoria lor!), se aciuiesc, oriunde, ca meteci, urmându-și hulpavi profitul personal, uitându-și părinții și prietenii ... Sunt iremediabil întorși în lumea maimuțelor cei care-și fură și înșeală patria!

A iubi țara înseamnă prilejuri nenumărate de sacrificii pentru a o face mai bună și mai frumoasă, mai plină de spirit, o parte a lumii morale de pretutindeni. A o iubi, mă confrunt cu gândurile intelectualului de la care am pornit, nu înseamnă – cum ni se sugerează – întoarcerea la instinctele bazice, un pic edulcorate pentru cititori.

Acest sentiment este cu mult mai mult. El reprezintă aproape totul: mama, familia, casa, prietenul, limba, societatea, credința în bine și în dreptate, locurile pe care le-ai cunoscut, păsările cerului pe care le ajuți să se hrănească, ochii umezi ai prietenului tău, Azor sau Tom, câinele credincios, trandafirii micului prinț.

Să încetăm a căuta, mai totdeauna, vinovății altundeva, în depărtare, când multe se găsesc în noi înșine! Să recăpătăm curajul de a face dreptatea, de a munci – gândind cu toți –, de a duce o viață morală, de a-i îndepărta pe infractori și pe paraziți din societate, de a construi fără încetare țara oamenilor care nu coboară sub o minima morală. Nouă ne sunt necesare nu numai (iluzoriile) drepturi ale omului ci – mai ales – obligațiile cetățenilor față de semenii lor. Numai din împlinirea datoriei se nasc drepturi! Ajunge cu pretențiile fanteziste, cu obrăznicile, cu tânguiele și cu plânsul despre care Coșbuc (necunoscând pungașii de astăzi) spunea că de nebuni este scornit.

Pentru a avea împreună o țară, să cerem celor din jur cinste și împlinirea datoriei de om... și asta doar atunci când noi înșine suntem cinstiți și am făcut dovada împlinirii obligațiilor către ceilalți.

Trebuie să fim legați de sentimente puternice față de locurile moștenite din moși-strămoși, să simțim în eter și în sânge spiritul înaintașilor, în tot ce are acesta mai bun. În felul acesta, țara și mai apoi lumea întreagă, ca patrie a tuturor oamenilor, se vor cuibări în sufletul nostru, clădite pe un motto de neevitat: adevăr, muncă, talent, conștiință ... Nu pălăvrăgeala ce se vrea savantă și setea de a trăi furând pe ceilalți...

Așa gândim să fie o țară, astăzi, domnule Pleșu!

La noi sunt codri verzi de brad ... Și alături de ei, mulți (dar încă nu suficienți!) oameni cinstiți, care știu că Viața-i datorie grea (Și lașii se-ngrozesc de ea /Să aibă tot cei lași ar vrea /Pe neluptat).